

Súd: Mestský súd Bratislava III
Spisová značka: B1-37Cb/103/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120393367
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janovicová
ECLI: ECLI:SK:MSBA3:2024:6120393367.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava III sudkyňou JUDr. Gabrielou Janovicovou v spore žalobcu: UniCredit Fleet Management, s.r.o., so sídlom Šancová 1/A, 814 99 Bratislava, IČO: 35 820 381, zastúpeného advokátskou kanceláriou Nosko & Partners s. r. o., so sídlom Podjavorinskej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 36 860 107, proti žalovanému: Service Creativ s.r.o., so sídlom Jarmočná 2, 040 11 Košice - mestská časť Juh, IČO: 44 459 581, zastúpenému advokátom JUDr. Petrom Majerníkom, so sídlom Werferova 1, 040 11 Košice, o zaplatenie 953,40 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaný m á p r o t i žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica ako súdu upomínaciemu 01.10.2020, postúpenou príslušnému súdu 26.11.2020 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 953,40 eur s príslušenstvom titulom neuhradenej faktúry č. XXXXXXXXXXXX vystavenej dňa 11.01.2019, splatnej dňa 25.01.2019, z dôvodu neuhradeného nájomného.

2. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 09.12.2015 žalobca v postavení prenajímateľa uzatvoril so žalovaným v postavení nájomcu Zmluvu o operatívnom leasingu č. XXX (ďalej ako „zmluva“), predmetom ktorej boli podmienky pre operatívny leasing motorových vozidiel, ktoré zabezpečuje prenajímateľ pre potreby nájomcu. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky pre operatívny leasing zo dňa 09.12.2015 (ďalej ako „VOP“).

2.1. Vzhľadom na to, že sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou nájomu, dňa 14.02.2019 zaslal žalovanému výzvu na úhradu celkového dlhu, v ktorej vyzval žalovaného na úhradu dlhu vo výške 953,40 eur v lehote 7 dní odo dňa doručenia. Výzva sa žalobcovi vrátila dňa 13.03.2019 s popisom - zásielka neprevzatá v odbernej lehote. Keďže žalovaný si do dnešného dňa svoj záväzok voči žalobcovi, vyplývajúci zo zmluvy, nesplnil, žalobca navrhol, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 953,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 953,40 eur odo dňa 21.03.2019 do zaplatenia.

3. Okresný súd Banská Bystrica dňa 15.10.2020 vydal platobný rozkaz sp. zn. 40Up/84/2020, v zmysle ktorého bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 953,40 eur s úrokom z omeškania 8,00 % ročne zo žalovanej sumy od 21.03.2019 do zaplatenia a zároveň žalovaného zaviazal na zaplatenie náhrady trov konania vo výške 177,46 eur.

3.1. Žalovaný podal proti vydanému platobnému rozkazu odpor z 27.10.2020, ktorý odôvodnil nasledovne. S vydaným platobným rozkazom žalovaný nesúhlasí a nárok uplatnený žalobcom v celom rozsahu neuznáva. Žalobca v podanej žalobe žiadnym spôsobom nešpecifikoval právny titul

uplatneného nároku. Žaloba ani výzva na úhradu dlhu adresovaná žalovanému neobsahujú špecifikáciu dlhu, ktorý žalobca eviduje voči žalovanému, a zaplataenia ktorého sa v tomto konaní domáha. Žalovaný uhradil všetky platby súvisiace s prenájomom motorového vozidla. Žalovaný záväzok uplatňovaný žalobcom v tomto konaní neeviduje v účtovníctve. Nárok uplatňovaný žalobcom v tomto konaní preto nemôže predstavovať nezaplatený nájom vo vzťahu k prenájomu motorového vozidla. Žalovaný si pritom nie je vedomý akýchkoľvek iných záväzkov voči žalobcovi. Žalovaný má za to, že návrh na vydanie platobného rozkazu nespĺňa základné náležitosti návrhu, nakoľko v ňom uplatnený nárok nie je riadne špecifikovaný, nevyplýva zo skutočností uvedených žalobcom ani z listín pripojených k návrhu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný navrhol konajúcemu súdu, aby platobný rozkaz zrušil a v prípade, že žalobca požiada o pokračovanie v konaní, navrhol, aby súd vo veci nariadil pojednávanie, po vykonaní dôkazov žalobu zamietol ako nedôvodnú a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca v replike k odporu žalovaného uviedol, že k návrhu na vydanie platobného rozkazu priložil faktúru č. XXXXXXXXXXXX, vystavenú dňa 11.01.2019, ktorá sa stala splatnou dňa 25.01.2019 (ďalej len „faktúra“). Uvedenou faktúrou žalobca účtoval žalovanému nedoplatok na Zmluvu o operatívnom leasingu č. XXX. Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného nedošlo k úhrade faktúry v plnej výške, dňa 14.02.2019 zaslal žalobca žalovanému výzvu na úhradu celkového dlhu tak, ako žalobca uviedol v návrhu na vydanie platobného rozkazu.

5. Žalovaný v duplike uviedol, že žalobca svoj nárok odvodzuje z vystavenej faktúry č. XXXXXXXXXXXX. Faktúra je však účtovným dokladom a v nej uvedené údaje a vyúčtované sumy musia zodpovedať zmluvným dojednaniám. Samotná faktúra nie je dôkazom o existencii peňažného nároku v nej uvedenom. Žalovaný opätovne poukázal na skutočnosť, že uhradil všetky platby súvisiace s prenájomom motorového vozidla. Žalovaný záväzok uplatňovaný žalobcom v tomto konaní neeviduje v účtovníctve. Nárok uplatňovaný žalobcom v tomto konaní nemôže predstavovať nezaplatený nájom vo vzťahu k prenájomu motorového vozidla. Žalovaný si pritom nie je vedomý akýchkoľvek iných záväzkov voči žalobcovi. Žalovaný preto nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní neuznáva v celom rozsahu.

6. Súd na prejednanie sporu nariadil pojednávanie na termín dňa 22.02.2024 o 12:30 hod., na ktoré sa dostavil žalobca, právny zástupca žalobcu a právny zástupca žalovaného.

6.1. Na predmetnom pojednávaní žalobca uviedol, že na podanej žalobe trvá v celom rozsahu; nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že mal voči žalobcovi vysporiadané všetky záväzky, pričom poukázal na výzvu na úhradu dlhu zo 14.02.2019 ako i na vybrané ustanovenia VOP v súvislosti so žalovanou pohľadávkou. Poukázal na rozdiel v žalovanej sume a sume uvedenej vo faktúre z 11.01.2019, čo odôvodnil čiastočnou úhradou žalovanej sumy žalobcom vo výške 65,70 eur, o čom predložil súdu dôkaz (tabuľku).

6.2. Žalovaný uviedol, že žalobu považuje v celom rozsahu za nedôvodnú. Podstatné náležitosti žaloby boli uvedené až na pojednávaní, teda žaloba neobsahuje v jej pôvodnom znení zákonné náležitosti. Skutkové tvrdenia prednesené žalobcom na pojednávaní predstavujú zmenu žaloby, tieto neboli predložené včas v súlade s Civilným sporovým poriadkom (ďalej aj „CSP“), a preto žalovaný navrhol, aby súd na ne neprihliadal. Žalobca mohol na podania žalovaného reagovať už skôr; poukázal na ustanovenie čl. XI ods. 5 VOP. Ďalej uviedol, že na vozidle nejde o jeho opotrebenie, ale o škodu, pričom náklady na opravu motorového vozidla neboli v konaní preukázané. Žalovaný preto neeviduje faktúru žalobcu v účtovníctve, pretože tento jeho nárok neuznáva. K nadmernému opotrebeniu ešte poukázal na správu o ukončení nájmu (č. I. 12), z ktorej vyplýva, že zaplatených bolo 44 795 km, pričom najazdených bolo len 28 518 km, čiže rozdiel týchto hodnôt predstavuje 16 287 km, z ktorej hodnoty vyplýva, že nemôže sa jednať o nadmerné opotrebenie, keďže najazdených bolo o tretinu menej km, ako bolo zaplatených.

7. Súd vo veci vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi, a to všeobecnými obchodnými podmienkami pre operatívny leasing z 09.12.2015, faktúrou č. XXXXXXXXXXXX, správou o ukončení nájmu, výzvou na úhradu celkového dlhu zo 14.02.2019 spolu s doručenkou, Zmluvou o operatívnom leasingu č. XXX z 11.12.2015 ako aj ďalším obsahom spisu.

7.1. Na pojednávaní konanom 22.02.2024 právny zástupca žalobcu predložil súdu posudok /kalkuláciu č. XXXX zo 16.12.2018 preukazujúcu nadmerné opotrebenie motorového vozidla spolu s tabuľkou preukazujúcou čiastočnú úhradu žalovanej sumy žalovaným. Súd v tomto smere zdôrazňuje, že strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba

v určenom štádiu konania. Ak procesný úkon strany, ktorý podlieha koncentrácii konania, nie je vykonaný včas, nespôsobuje za zákonom ustanovených podmienok procesnoprávne účinky. Absencia procesnoprávných účinkov sa prejaví v tom, že súd na procesný úkon neprihliada. Koncentrácia konania má za následok osobitné procesnoprávne sankcie v podobe neúčinnosti procesného úkonu strany sporu za to, že strana porušila procesnú povinnosť riadneho vedenia sporu. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškania procesného úkonu ospravedlní, alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Ustanovenie § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania je normatívnym vyjadrením základného princípu zakotveného v čl. 5 CSP, podľa ktorého môže súd v rozsahu ustanovenom zákonom odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným prieťahom v konaní. Ustanovenie § 153 CSP ustanovuje právnu povinnosť a sankciu za jej porušenie. Strana sporu má procesnú povinnosť predložiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. V prípade porušenia tejto povinnosti môže nastúpiť sankcia predpokladaná v § 153 ods. 2, 3 CSP, príp. aj iné právne následky. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Podľa správy o ukončení nájmu, koniec zmluvy medzi žalobcom a žalovaným nastal 12.12.2018. Predmetný posudok/kalkulácia je však zo 16.12.2018, pričom žalovaný vykonal čiastočnú úhradu faktúry už 17.01.2019. S ohľadom na to, že žalobca podal žalobu 01.10.2020, avšak predmetné dôkazy (posudok/kalkuláciu s tabuľkou) súdu predložil až na nariadenom pojednávaní, t. j. 22.02.2024, je zrejmé, že žalobca nepostupoval starostlivo, koncentrovane a hospodárne, keď svoje tvrdenia nepredložil včas. Je nežiaduce, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by v danom prípade znamenalo zmarenie účelu nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Súd preto dospel k záveru, že žalobca mal dostatok času na predloženie uvedených dôkazov a tieto mohol súdu predložiť kedykoľvek už v skoršom štádiu konania. Nedbaním na uložené procesné povinnosti tak v prípade na ich prihladnutie by bola sťažaná činnosť súdu smerujúca k rozhodnutiu veci na prvom pojednávaní, ako aj príprava žalovaného na pojednávanie. Súd preto využil sudcovskú koncentráciu konania podľa ustanovenia § 153 CSP a na tieto dôkazy pri svojom rozhodovaní neprihliadol.

8. V konaní nebolo sporné, že strany sporu uzavreli v decembri 2015 podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka zmluvu o operatívnom leasingu, pričom neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy tvoria VOP, ktoré upravujú práva a povinnosti zmluvných strán. Spornou nebola ani skutočnosť, že ku skončeniu zmluvného vzťahu medzi stranami došlo 12.12.2018.

8.1. Medzi stranami bol sporný právny titul žalobou uplatneného nároku ako aj povinnosť žalovaného plniť tento peňažný záväzok.

9. Súd vec právne posúdil podľa nasledujúcich ustanovení:

10. Podľa § 132 (1) Civilného sporového poriadku v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

10.1. Podľa § 132 (2) Civilného sporového poriadku opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

10.2. Podľa § 132 (3) Civilného sporového poriadku žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

10.3. Podľa § 149 Civilného sporového poriadku prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

10.4. Podľa § 150 (1) Civilného sporového poriadku strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

10.5. Podľa § 151 (1) Civilného sporového poriadku skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

10.6. Podľa § 153 (1) Civilného sporového poriadku strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

10.7. Podľa § 153 (2) Civilného sporového poriadku na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

10.8. Podľa § 153 (3) Civilného sporového poriadku ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihľadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

10.9. Podľa čl. 8 Civilného sporového poriadku strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

11. S poukazom na zistený skutkový stav súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalobca neuviedol konkrétne rozhodujúce skutkové tvrdenia, ktoré by odôvodňovali jeho nárok. Inak povedané, žalobca neunesol bremeno tvrdenia o dôvodnosti jeho nároku. Povinnosťou žalobcu je uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností podľa § 132 ods. 1 CSP. Žalobca pre úspech v spore musí uviesť v žalobe také skutočnosti, z ktorých bude možné vyvodiť nielen oprávnenosť jeho nároku, ale subsumovať rozhodujúce skutkové tvrdenia pod hypotézu konkrétnej hmotnoprávnej normy (tzv. substancovanie skutkových tvrdení). Je pritom potrebné brať na zreteľ logickú previazanosť tvrdení, ktoré by mali byť konkrétne a jednoznačné, aby neboli zameniteľné s iným skutkom. Uvedenie rozhodujúcich skutočností musí viesť k možnosti súdu preskúmať na základe vykonaného dokazovania ich správnosť, resp. pravdivosť. Táto podmienka nie je splnená, ak žalobca v žalobe (alebo v priebehu sporu) vymedzí skutkové tvrdenia len abstraktne. V prípade, ak si žalobca túto povinnosť nesplní, nemôže súd za žalobcu tieto rozhodujúce skutkové tvrdenia sám vyhľadať z predložených dôkazov, aby tým nahrádzal procesnú nečinnosť žalobcu. Podľa § 132 ods. 2 CSP totiž platí, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 1 Cdo/188/2021 zo dňa 25.05.2022).

11.1. Na predmetné ustanovenie § 132 CSP potom nadväzuje aj ustanovenie § 150 CSP, ktoré zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosť „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu. Táto sankcia má podobu prehry sporu. Prejaví sa teda v meritórnom rozhodnutí veci. Povinnosť strany sporu tvrdiť má kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (článok 8). Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť (v zásade) tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti (Tomašovič, M., In Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2016, s. 568-569).

12. Na základe uvedeného nebolo možné žalobe žalobcu vyhovieť, preto ju súd v celom rozsahu zamietol. Žalobca svoje tvrdenia v žalobe obmedzil iba na to, že dňa 09.12.2015 v postavení prenajímateľa uzatvoril so žalovaným v postavení nájomcu zmluvu, predmetom ktorej boli podmienky pre operatívny leasing motorových vozidiel, ktoré zabezpečuje prenajímateľ pre potreby nájomcu, pričom neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú VOP. Vzhľadom na to, že sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou nájmu, dňa 14.02.2019 zaslal žalovanému výzvu na úhradu celkového dlhu, v ktorej vyzval žalovaného na úhradu dlhu vo výške 953,40 eur v lehote 7 dní odo dňa doručenia. Výzva sa žalobcovi vrátila dňa 13.03.2019 s popisom - zásielka neprevzatá v odbernej lehote.

12.1. Žalobca v žalobe neuviedol úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, nakoľko nepreukázal skutočnosti, na základe ktorých mu mal vzniknúť nárok na zaplatenie fakturovanej sumy. Žalobca v žalobe len stroho uviedol, že v danom prípade sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou nájmu. Súdu však nebolo zrejmé, o aký nájom, resp. nájom čoho sa v danom prípade jedná. Z vystavenej faktúry vyplýva, že žalobca vyúčtoval žalovanému položku nadmerné opotrebenie motorového vozidla v sume 794,50 eur spolu s nájomom za mesiac december 2018 v sume 54,75 eur, pričom celková faktúra znie na sumu 1.019,10 eur vrátane DPH. Žalobca v konaní však nielenže nepreukázal, ale ani neuviedol, že fakturované položky predstavujú refundáciu nákladov v súvislosti s nadmerným opotrebením motorového vozidla a že pod pojmom „nájom“ je potrebné v skutočnosti rozumieť nedoplatok nájomného za mesiac december 2018, nakoľko tieto podstatné skutočnosti sa súd rovnako ako žalovaný dozvedel až na pojednávaní konanom 22.02.2024. Súd až do konania tohto pojednávania nemal vedomosť o

tom, že dňa 12.12.2018 došlo k ukončeniu nájmu a že zo strany žalovaného došlo dňa 17.01.2019 k čiastočnej úhrade faktúry, čo bolo dôvodom, že faktúra bola vystavená na sumu 1.019,10 eur, avšak žalobca si v tomto konaní voči žalovanému uplatnil sumu už zníženú o túto čiastočnú úhradu (953,40 eur). Rovnako počas konania nebolo tvrdené, že nárok na refundáciu nákladov v súvislosti s nadmerným opotrebením motorového vozidla je nárokom, ktorý žalobca odvodzuje od VOP. V priebehu konania žalobca súdu neozrejmil, aká bola dohodnutá výška nájmu a na základe čoho potom odvodzoval, že žalovaný je v omeškaní s čiastkou 54,75 eur predstavujúcou nedoplatok nájomného. Ak žalobca mal za to, že vinou žalovaného došlo k nadmernému opotrebeniu motorového vozidla, bolo povinnosťou žalobcu uvedené tvrdiť a následne preukázať. Žalobca však neuviedol, z čoho vychádzal a akým spôsobom prijal záver, že zo strany žalovaného došlo k nadmernému, a nie napríklad k bežnému opotrebeniu motorového vozidla. Ak chce byť žalobca v súdnom konaní úspešný, musí predovšetkým tvrdiť konkrétne a relevantné skutočnosti a tieto, s prihliadnutím na obranu žalovaného, aj dostatočne preukázať. Žalobca neurobil dostatočne ani jedno, ani druhé.

13. Podľa článku 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Podľa pokynov súdu a v súlade s CSP majú strany sporu povinnosť postupovať aj v zmysle článku 10 ods. 1 CSP. Pod tieto povinnosti možno podradiť aj tzv. dôkaznú povinnosť, ktorá vyplýva z § 132 ods. 1 CSP. V zmysle uvedenej právnej úpravy je žalobca okrem iného povinný označiť dôkazy na preukázanie ním tvrdených pravdivých a úplne opísaných rozhodujúcich skutočností. Uvedená povinnosť žalobcu nachádza svoj dôraz v § 185 ods. 1 CSP v rámci tzv. prejednávacej zásady, podľa ktorej súd rozhodne, ktorý z navrhovaných (v zmysle § 132 ods. 1 CSP označených) dôkazov vykoná. Bez toho súd nie je oprávnený vykonať dôkazy, ktoré sú len súčasťou obsahu spisu, inak by tým konal priamo v rozpore s uvedenou zásadou a porušil by tzv. princíp rovnosti zbraní.

14. Ako už bolo vyššie uvedené, na bremeno tvrdenia nadväzuje dôkazné bremeno. Súd môže vykonať dôkazy na zistenie a preukázanie rozhodujúcich skutočností. Nie naopak. Dôkazy nemajú slúžiť na to, aby na základe výsledkov dokazovania bolo možné vyvodiť rozhodujúce skutkové tvrdenia pre aplikáciu konkrétnej hmotnoprávnej normy. Dokazovanie nemá slúžiť strane sporu na to, aby prostredníctvom neho zistila, či existujú skutočnosti v jej prospech (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 571). Civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňu nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednávacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov poniesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu), teda procesných následkov toho, ako by bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 24/2019 zo dňa 09.06.2020).

15. Z obsahu podanej žaloby žalobcu zároveň vyplýva, že žalobca síce k predmetnej žalobe priložil listinné dôkazy, tieto však v žalobe neoznačil a ani nijakým spôsobom na ne neodkázal. V tomto smere súd uvádza, že za označenie dôkazov nie je možné považovať pripojenie listín, ktoré žalobca pripojil k žalobe, bez toho, aby vzniesol konkrétny dôkazný návrh podľa § 185 ods. 1 CSP. Dôkazná povinnosť žalobcu totiž pozostáva z označenia dôkazu, a jeho pripojenia k žalobe, ak je žalobcovi tento dôkaz k dispozícii. Samotné pripojenie neoznačených dôkazov k žalobe však nemožno považovať za splnenie dôkaznej povinnosti. V sporovom konaní súd musí zotrvať na splnení tejto povinnosti žalobcu. Je tomu tak v záujme už spomínaného zachovania prejednávacej zásady, zachovania rovnosti sporových strán. V konečnom dôsledku preto, aby nevykonal dôkaz, ktorý nebol žalobcom navrhovaný. Ak by súd takto neoznačené a len pripojené dôkazy vykonal, mohla by vzniknúť pochybnosť, či nejaký, žalobcom zamýšľaný dôkaz, sa v spise (ne)nachádzal, pričom z pohľadu žalobcu malo ísť o dôkaz kľúčový pre priznanie jeho nároku. Bez toho súd zároveň v rámci predvídateľnosti rozhodovania nevie vyzvať žalobcu, že hoci označil konkrétny dôkaz v žalobe, ten k žalobe nepripojil. Táto požiadavka formalizmu pri označovaní dôkazov tak má podľa názoru súdu svoje opodstatnenie. O to viac, ak ju vyslovene zakotvuje procesná úprava priamo v § 132 ods. 1 CSP v nadväznosti na § 185 ods. 1 CSP. Súd si je vedomý, že podľa aktuálnej judikatúry účelom civilného procesu je spory riešiť (rozhodovať ich) a prinášať spravodlivosť, a nie ich odmietat' (teda „nesúdiť“) cez rôzne arbitrárne procedurálne rituály“ a

že prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný (neadekvátny) tlak na dopĺňanie náležitostí ich procesných úkonov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (R 46/2000; tiež Najvyšší súd SR, sp. zn. 9 Cdo 7/2021; podobne aj IV. ÚS 318/2018, II. ÚS 135/04, II. ÚS 435/2014). Na druhej strane judikatúra stále zotrváva na tom, že nemožno spochybňovať význam formalít a podmienok konania, ktoré musia byť dodržané v konaní pred súdmi (III. ÚS 269/2022 a tam citovaná judikatúra, III. ÚS 194/2012). Ústavný súd ČR v jednom zo svojich nálezov totiž uviedol, že: „Ústavní soud dále zdůrazňuje (např. náleží ze dne 25. 8. 2005, sp. zn. IV. ÚS 281/04), že účelem formalit a podmínek řízení, které musejí být dodrženy při podání návrhu k soudu, je zajistit řádný chod spravedlnosti a zejména respektování právní jistoty. Uplatněná omezení a jejich výklad však nesmějí omezit přístup jednotlivce k soudům takovým způsobem nebo v takové míře, že by uvedené právo bylo zasaženo v samé své podstatě. I když tedy právo podat návrh podléhá zákonným podmínkám, obecné soudy se musejí při aplikaci procesních pravidel vyhnout jak přehnanému formalismu, který by zasahoval do zásad spravedlivého procesu, tak přílišné "pružnosti", která by naopak vedla k odstranění procesních podmínek stanovených zákonem (náleží Ústavného soudu ČR sp. zn. III. ÚS 2373/21 zo dňa 30.06.2022). Z uvedených dôvodov, tak ako tomu bolo za dlhé obdobie súdnej praxe, aj za pôvodnej právnej úpravy, sa vyžaduje konkrétne označenie dôkazov, ktoré má súd v spore vykonať. Podmienkou je, aby súd v rámci zachovania právnej istoty, prístupu k spravodlivému procesu podľa článku 2 ods. 1 CSP, na túto skutočnosť sporovú stranu upozornil.

16. Splnenie dôkaznej povinnosti však nie je možné od sporových strán (v tomto prípade žalobcu) vynucovať. Neoznačenie dôkazov v žalobe nie je takým nedostatkom, ktorý by bránil súdu pokračovať v spore. Dôsledkom nespĺnenia tejto povinnosti je vydanie nepriaznivého rozsudku pre sporovú stranu, ktorá ju nespĺnila. Súd sám nie je povinný pátrať po významných skutočnostiach (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22 Cdo 1900/2005 zo dňa 07.09.2006). Žalobca v civilnom sporovom konaní tak musí postupovať v rámci prejednávanej zásady s potrebnou starostlivosťou o vlastný výsledok sporu a koncentrovane, aby si splnil všetky svoje procesné povinnosti, aj podľa pokynov súdu. Ak ich nespĺní, nemôže legitímne očakávať výsledok v podobe uznania jeho nároku alebo priznania ochrany jeho právam. O to viac, ak je zastúpený advokátom, ktorý sa považuje za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s výkonom advokácie (článok 11 ods. 3 CSP).

17. Na závere súdu nemení nič ani skutočnosť, že žalobca na nariadenom pojednávaní 22.02.2024 predložil súdu nové skutočnosti (dôkazy), a to posudok/kalkuláciu zo 16.12.2018 a potvrdenie (tabuľku) o vykonaní čiastočnej úhrady faktúry žalovaným, keďže, ako už bolo uvedené a vysvetlené v bode 7.1 odôvodnenia tohto rozsudku, súd na ne v zmysle § 153 CSP neprihliadol.

18. Z dôvodov uvedených vyššie súd žalobu zamietol. Keďže žaloba bola zamietnutá pre neunesenie bremena tvrdenia žalobcom a nespĺnenie si jeho dôkaznej povinnosti, súd sa z hľadiska hospodárnosti konania nezaoberal námietkami žalovaného v spore.

19. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

19.1. O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestský súd Bratislava III.

Odvolanie má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) [§ 363 CSP].

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a/ neboli splnené procesné podmienky,

b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e/ súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g/ zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).